

Arrest

nr. 337 988 van 17 december 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat P. KAYIMBA KISENGA
Auguste Reyerslaan 106
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 14 december 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 9 december 2025 tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat P. KAYIMBA KISENGA verschijnt voor verzoeker, en van advocaat A. AMEELE, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 25 september 2025 België binnen en verzoekt op 29 september 2025 om internationale bescherming. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat hij op 17 maart 2023 in Frankrijk asiel had aangevraagd. Op 3 oktober 2025 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Franse overheden die op 20 oktober 2025 in toepassing van artikel 18.1, d) van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is

voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening) instemmen met het verzoek om terugname. Op 23 oktober 2025 neemt de gemachtigde van de bevoegde Minister een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

1.2. Op 9 december 2025 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat genomen. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, tweede en derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt besloten dat:

(…)

wordt teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat en wordt vastgehouden te CIV om de effectieve verwijdering van het grondgebied en de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat Frankrijk, op basis van het Dublinakkoord van datum 20.10.2025, uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

In uitvoering van art. 51/5, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 is het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26^{quater}) niet nageleefd. De beslissing werd hem betekend op 24.10.2025, met een termijn van 10 dagen.

De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) van 23.10.2025. Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 09.12.2025 geen andere elementen aan.

Betrokkene verklaart dat hij last heeft van zijn testikels waar hij een operatie voor zou nodig hebben. Verder verklaart hij dat hij tandpijn heeft. Er zijn in het administratief dossier van betrokkene geen medische documenten te vinden, waaruit blijkt dat er gezondheidsproblemen zijn, de noodzaak van een behandeling of opvolging of waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Verder heeft de betrokkene tot op heden geen aanvraag tot verblijf ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Betrokkene zal in het gesloten centrum onderzocht worden door een arts om te kijken dat er geen tegenindicaties zijn voor de repatriëring van betrokkene in de zin van artikel 3 van het EVRM. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

De beoordeling van artikel 8 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) van 23.10.2025. Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 09.12.2025 geen andere elementen aan.

Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING

(…)”

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. Wat betreft de termijn

Artikel 39/57, § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Te dezen werd de bestreden beslissing op 9 december 2025 aan verzoeker ter kennis gebracht. Bijgevolg is de onderhavige vordering tijdig ingediend en derhalve ontvankelijk.

2.2. Over het voorwerp

De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in, zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 51/5, § 1, tweede lid, en § 4, derde lid, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Voor zover verzoeker zich met zijn beroep zou richten tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is niet-ontvankelijk in zoverre ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

3. Over de vordering tot schorsing

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift terecht op dat hij van zijn vrijheid beroofd is met het oog op zijn overdracht en dat hij het voorwerp uitmaakt van een maatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Aldus heeft hij de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verwerende partij betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

Overeenkomstig artikel 39/57 § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet werd de vordering tegen de bestreden beslissing ingesteld binnen de daarin voorziene termijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. Het eerste middel

3.2.1.1. In wat zich aandient als een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), en van artikel 17 van de Dublin III-verordening.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“En l’espèce, la décision du 09 décembre 2025 ordonnant la rétention en centre fermé en vue du transfert Dublin vers la France emporte une ingérence grave dans l’exercice du droit du requérant au respect de sa vie privée et familiale, garanti par l’article 8 CEDH, et révèle, en outre, une méconnaissance de l’article 17 du règlement Dublin III, en ce que l’autorité n’a pas procédé à l’examen concret et individualisé exigé lorsque sont en cause des droits fondamentaux.

- L’article 8 CEDH impose une mise en balance concrète et individualisée avant toute mesure d’éloignement (y compris Dublin)

Selon une jurisprudence constante, la « vie familiale » au sens de l’article 8 ne se limite pas aux liens formalisés (mariage/filiation) : elle englobe aussi les relations de fait stables et effectives, dès lors qu’elles présentent une réalité vécue.

L’ingérence résultant d’un éloignement, même au sein de l’UE, doit, pour être compatible avec l’article 8 §2, répondre à l’exigence de nécessité et de proportionnalité, ce qui suppose une mise en balance réelle entre, d’une part, l’objectif poursuivi (en l’espèce l’organisation d’un transfert Dublin) et, d’autre part, la réalité des liens privés et familiaux en Belgique.

Il s’ensuit que l’autorité ne peut se limiter à une application mécanique du mécanisme Dublin : elle doit identifier les éléments pertinents (stabilité de la relation, communauté de vie, dépendance matérielle/affective, intensité des liens, conséquences prévisibles d’une séparation, possibilités concrètes de maintien de la vie familiale) et motiver en quoi, malgré ces éléments, la mesure demeure proportionnée.

Or, dans le cas d’espèce, le requérant fait valoir qu’il a en Belgique une vie familiale effective avec sa compagne, marquée par une communauté de vie et une dépendance (hébergement, soutien quotidien, stabilité affective). Une telle situation exigeait un examen substantiel de proportionnalité. À défaut, la décision se heurte à l’article 8 CEDH, faute d’avoir démontré que la rupture induite par le transfert était strictement nécessaire et proportionnée au but poursuivi.

- L’article 17 Dublin III permet d’éviter une atteinte disproportionnée aux droits fondamentaux

L’article 17, §1, du règlement Dublin III (“clause discrétionnaire”) permet à un État membre, par dérogation aux critères de responsabilité, de décider d’examiner lui-même la demande de protection internationale, même s’il n’est pas responsable au sens des critères ordinaires.

Certes, la clause est formulée comme une faculté. Mais cette faculté doit être comprise et exercée à la lumière des droits fondamentaux (Charte de l’UE et CEDH). Autrement dit : lorsque l’application “automatique” des critères Dublin conduit, au regard des circonstances concrètes, à une atteinte manifestement disproportionnée à la vie privée et familiale, l’article 17 constitue précisément le mécanisme qui permet à l’État de prévenir la violation, en assumant l’examen en Belgique.

Dès lors, dans une situation où un requérant invoque des éléments sérieux et étayés au titre de l’article 8 CEDH, l’autorité ne peut pas faire comme si l’article 17 n’existait pas : elle doit au minimum démontrer, de façon intelligible et individualisée, qu’elle a envisagé cette possibilité et expliquer pourquoi elle l’écarte.

En l’espèce, la décision attaquée vise l’exécution du transfert et fonde la rétention sur cet objectif, mais ne procède pas à une mise en balance effective tenant compte de la vie familiale en Belgique du requérant.

Concrètement, l’illégalité de l’acte attaqué se manifeste en ce que :

- l’autorité constate l’existence alléguée d’une relation, sans en évaluer la stabilité, la durée, la cohabitation et la dépendance ;

- elle n’analyse pas les conséquences concrètes du transfert sur la vie familiale (rupture de la communauté de vie, perte du soutien quotidien, fragilisation du cadre de stabilité) ;

- elle n’expose pas d’éléments démontrant qu’un transfert vers la France serait, dans les faits, compatible avec le maintien de la vie familiale ;

- elle n’explique pas pourquoi, malgré ces éléments, l’État belge ne ferait pas usage de l’article 17.

Un tel raisonnement “par omission” conduit à une application automatique de Dublin, alors que l’article 8 CEDH impose un raisonnement individualisé et proportionné. L’absence d’examen réel de la clause discrétionnaire devient alors le symptôme et la cause d’une violation de l’article 8 : l’autorité se prive de l’instrument juridique permettant d’éviter l’atteinte disproportionnée.

La protection de l’article 8 est d’autant plus forte lorsque la relation ne se réduit pas à des liens affectifs ordinaires mais comporte une dépendance réelle et effective (matérielle, affective, organisationnelle). Lorsque le requérant dépend du soutien quotidien de sa compagne (hébergement, stabilité, assistance), la séparation induite par un transfert produit une ingérence plus intense, qui exige une motivation plus rigoureuse et une mise en balance plus substantielle.

Dans ce contexte, l’article 17 devait être envisagé comme une mesure de sauvegarde proportionnée : permettre à la Belgique d’examiner la demande afin d’éviter une rupture de vie familiale établie, lorsque rien n’indique que l’objectif du règlement (détermination de l’État responsable) imposerait, dans ce cas précis, de sacrifier la vie familiale au prix d’une séparation.

Ainsi, en ordonnant la rétention en vue d’un transfert vers la France sans démontrer une mise en balance concrète et individualisée au regard de la vie familiale effective du requérant en Belgique, et en s’abstenant d’examiner sérieusement la possibilité de recourir à la clause discrétionnaire de l’article 17 Dublin III (ou, à

tout le moins, d'en motiver le rejet de manière circonstanciée), l'autorité viole l'article 8 CEDH (défaut de proportionnalité / absence de mise en balance réelle), et méconnaît l'économie et la finalité de l'article 17 Dublin III, conçu comme mécanisme permettant d'éviter qu'une application mécanique des critères Dublin n'aboutisse à une atteinte excessive aux droits fondamentaux.

En outre, dans la décision attaquée, la partie adverse se borne à indiquer que « l'examen de l'article 8 de la CEDH dans le cadre du transfert vers l'État membre responsable a déjà été effectué dans la décision de refus de séjour avec ordre de quitter le territoire (annexe 26quater) du 23.10.2025 » et que « l'intéressé n'a apporté aucun nouvel élément lors de son audition du 09.12.2025 ».

Une telle motivation est juridiquement insuffisante et ne satisfait ni aux exigences de l'article 8 de la CEDH, ni à celles du droit interne.

En vertu d'une jurisprudence constante de la Cour européenne des droits de l'homme, toute mesure d'éloignement constitue une ingérence autonome dans le droit au respect de la vie privée et familiale et doit, à ce titre, faire l'objet d'un examen concret, actuel et individualisé, tenant compte de la situation existante au moment où la mesure est prise.

L'acte attaqué ne pouvait donc se contenter d'un renvoi automatique à une décision antérieure du 23 octobre 2025, sans procéder à une mise en balance renouvelée des intérêts en présence.

Le seul fait que l'examen de l'article 8 ait été effectué antérieurement ne dispense nullement l'autorité administrative de son obligation de réexamen, dès lors que la vie privée et familiale est par nature évolutive et que chaque décision d'exécution constitue une nouvelle ingérence devant être justifiée de manière autonome. Or, la décision attaquée ne contient aucune analyse propre, ne reprend aucun élément factuel précis relatif à la situation familiale actuelle de l'intéressé et ne démontre pas que celle-ci aurait été effectivement réévaluée.

L'argument selon lequel l'intéressé n'aurait apporté « aucun nouvel élément » lors de son audition est, à cet égard, dénué de pertinence juridique.

La charge de l'examen de la proportionnalité au regard de l'article 8 de la CEDH n'incombe pas exclusivement à l'étranger, mais avant tout à l'administration, laquelle est tenue de procéder d'office à un examen complet et actualisé de la situation personnelle, conformément à l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 et aux principes généraux de bonne administration. L'absence de nouveaux éléments allégués ne saurait donc justifier l'absence d'un réexamen effectif.

En se bornant à affirmer que l'article 8 de la CEDH a déjà été examiné, sans expliciter les raisons pour lesquelles les éléments retenus en octobre 2025 resteraient pertinents en décembre 2025, la décision attaquée procède par automatisme et par raisonnement circulaire, transformant l'examen de la vie privée et familiale en une formalité figée et dénuée de toute actualité.

En outre, une motivation fondée sur un simple renvoi à une décision antérieure ne permet ni au requérant de comprendre les raisons concrètes de l'ingérence opérée dans sa vie familiale, ni au juge d'exercer un contrôle effectif de la légalité de la décision, en violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs."

3.2.1.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen op dit middel.

3.2.1.3. Beoordeling

3.2.1.3.1. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 51/5, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk is om verzoeker zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden en dat verzoeker geen termijn wordt gegeven voor vrijwillig vertrek nu hij de termijn van tien dagen van vrijwillig vertrek in de hem op 24 oktober 2025 betekende bijlage 26quater niet heeft nageleefd. Tevens blijkt uit de

motieven van de bestreden beslissing dat rekening wordt gehouden met de bepalingen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Er wordt in deze beslissing op dit punt immers verwezen naar de motieven van de beslissing van 23 oktober 2025 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), waarin, in tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift tracht voor te houden, (onder meer) wordt gemotiveerd over de stabiliteit van de relatie van verzoeker en zijn partner, hun samenleven sinds 25 september 2025, hun onderlinge afhankelijkheid, de intensiteit van hun banden, de voorzienbare gevolgen van een scheiding en de concrete mogelijkheden voor het behoud van een familieleven, en waarin zeer omstandig wordt uiteengezet waarom geen toepassing wordt gemaakt van artikel 17.1 van de Dublin III-verordening.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Hij betoogt dat de bestreden beslissing niet kon volstaan met een verwijzing naar de motieven van de beslissing van 23 oktober 2025 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) en met het stellen dat hij in zijn hoorrecht van 9 december 2025 geen andere elementen aanbracht. De Raad wijst er evenwel op dat de formele motiveringsplicht niet inhoudt dat het bestuur *in casu* niet kon volstaan met een verwijzing naar de beslissing van 23 oktober 2025 waarvan de thans bestreden beslissing de effectieve overdracht waarborgt en die reeds eerder aan verzoeker ter kennis werd gebracht. Het bestuur is niet verplicht alle argumenten waarom eerder reeds werd besloten dat Frankrijk de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming opnieuw te herhalen wanneer wordt vastgesteld dat verzoeker dit besluit niet heeft nageleefd en het bestuur de tenuitvoerlegging van dat besluit wil garanderen. Bovendien heeft verwerende partij *in casu* een heronderzoek gedaan van de feiten door verzoeker vóór het nemen van de thans bestreden beslissing opnieuw te horen en vast te stellen dat er geen andere elementen worden aangebracht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

3.2.1.3.2. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel verder vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 17 van de Dublin III-verordening.

3.2.1.3.2.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Te dezen wordt in de bestreden beslissing verwezen naar de beoordeling van het gezinsleven van verzoeker in de zin van artikel 8 van het EVRM die reeds werd gemaakt in de beslissing van 23 oktober 2025 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). In deze beslissing, die

zich in het administratief dossier bevindt, wordt rekening gehouden met de verklaring van verzoeker dat hij bij zijn partner woont in België. De Raad benadrukt hierbij dat *in casu* sprake is van een situatie van eerste toelating. Er werd verzoeker door de bestreden beslissing immers geen bestaand verblijfsrecht ontnomen zodat er in dit geval geen sprake is van een weigering van voortgezet verblijf en er bijgevolg geen toetsing in het licht van artikel 8, tweede lid, van het EVRM dient te worden uitgevoerd. In het kader van een situatie van eerste toelating moet volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) worden onderzocht of er onder artikel 8, eerste lid, van het EVRM een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezins- en privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de "fair balance"-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze afweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten wanneer zij falen een billijke belangenafweging te maken, wat aanleiding geeft tot een schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, § 84).

Er wordt in de beslissing van 23 oktober 2025 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, gesteld dat de partner van verzoeker niet onder het toepassingsgebied van artikel 2.g) van de Dublin III-verordening valt, dat een deel van de relatie tussen verzoeker en zijn partner een langeafstandsrelatie was, dat verzoeker verklaarde dat hij met zijn partner samenwoont sinds 25 september 2025, dat een tijdelijke verwijdering van verzoeker van zijn partner niet disproportioneel lijkt nu zij hun relatie buiten België of op afstand, via moderne communicatiemiddelen, verder zouden kunnen onderhouden en dat zijn partner verzoeker in Frankrijk altijd op moreel, financieel en materieel vlak kan helpen vanuit België. In tegenstelling tot wat verzoeker tracht voor te houden, heeft verwerende partij zich aldus niet beperkt tot een mechanische toepassing van de Dublin III-verordening, maar heeft zij ook de stabiliteit van de relatie, het samenleven sinds 25 september 2025, de onderlinge afhankelijkheid, de intensiteit van de banden, de voorzienbare gevolgen van een scheiding en de concrete mogelijkheden voor het behoud van een familieleven onderzocht en mee in overweging genomen. Door er louter op te wijzen dat hij in België een daadwerkelijk familieleven onderhoudt met zijn partner, dat hij met haar samenwoont en dat hij van haar afhankelijk is, toont verzoeker niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die hem verhinderen zijn gezinsleven met zijn partner in Frankrijk verder te zetten, noch dat het kennelijk onredelijk is om te stellen dat indien dat niet zou lukken een tijdelijke verwijdering niet disproportioneel lijkt nu hij en zijn partner hun relatie via moderne communicatiemiddelen op afstand verder zouden kunnen onderhouden.

De beschouwingen van verzoeker geven geen aanleiding tot de vaststelling dat verwerende partij enig relevant gegeven niet bij haar besluitvorming heeft betrokken of dat er op haar enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die haar zou verhinderen om de bestreden beslissing te nemen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt op het eerste gezicht niet aannemelijk gemaakt.

3.2.1.3.2.2. Artikel 17 van de Dublin III-verordening bepaalt het volgende:

"1. In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht."

Nu *supra*, onder punt 3.2.1.3.2.1., wordt besloten dat niet wordt aangetoond dat er op verwerende partij enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die haar zou verhinderen om de bestreden beslissing te nemen, maakt verzoeker met zijn betoog over zijn gezinsleven met zijn partner evenmin aannemelijk dat verwerende partij toepassing had moeten maken van de discretionaire bepalingen van artikel 17 van de Dublin III-verordening.

Een schending van artikel 17 van de Dublin III-verordening wordt op het eerste gezicht niet aannemelijk gemaakt.

3.2.1.3.2.3. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker op het eerste gezicht niet aannemelijk maakt dat verwerende partij op basis van een niet correcte feitevinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 17 van de Dublin III-verordening, kan niet worden aangenomen.

3.2.1.3.3. Het eerste middel is niet ernstig.

3.2.2. Het tweede middel

3.2.2.1. In wat zich aandient als een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“L’exécution de la décision ordonnant le transfert du requérant vers la France l’expose à un risque réel et sérieux de traitements inhumains ou dégradants, en violation de l’article 3 de la Convention européenne des droits de l’homme, tel qu’interprété de manière constante par la Cour européenne des droits de l’homme.

Les principes applicables en matière de transferts Dublin au regard de l’article 3 CEDH

L’article 3 de la CEDH consacre une interdiction absolue de la torture et des traitements inhumains ou dégradants.

Selon une jurisprudence constante, un État contractant ne peut procéder à l’éloignement d’un demandeur de protection internationale lorsqu’il existe des motifs sérieux et avérés de croire que celui-ci serait exposé, dans l’État de destination, à un risque réel de tels traitements (CEDH, Soering c. Royaume-Uni, 7 juillet 1989 ; Chahal c. Royaume-Uni, 15 novembre 1996).

Cette obligation s’impose pleinement dans le cadre du règlement Dublin III, comme l’ont expressément confirmé la Cour européenne des droits de l’homme (M.S.S. c. Belgique et Grèce, 21 janvier 2011) et la Cour de justice de l’Union européenne (N.S. et autres, C-411/10 et C-493/10).

L’examen requis au titre de l’article 3 CEDH doit être concret, rigoureux et individualisé, et ne peut se fonder sur une présomption générale de conformité du système d’asile de l’État responsable.

Les constats du rapport AIDA mettent en évidence des défaillances structurelles graves du système d’accueil en France

Le rapport AIDA – France, Update june 2025 dresse un constat particulièrement préoccupant quant aux conditions matérielles d’accueil des demandeurs d’asile en France, révélant des défaillances structurelles persistantes, en particulier en matière d’hébergement et d’accès aux conditions matérielles minimales.

Ainsi, le rapport indique que, fin 2024, plus de 50.000 demandeurs d’asile en France ne bénéficiaient d’aucune condition matérielle d’accueil, en raison d’un déficit chronique de places et de restrictions administratives dans l’accès au dispositif national d’accueil.

Sur la base des données croisées d’Eurostat et de l’OFII, le rapport estime qu’environ 90.000 demandeurs d’asile se trouvaient sans hébergement effectif à la fin de l’année 2024, malgré leur éligibilité théorique aux conditions d’accueil. Ces chiffres démontrent que l’accès à un hébergement digne n’est ni garanti, ni effectif, mais dépend largement de facteurs aléatoires et territoriaux, exposant un nombre considérable de demandeurs d’asile à des situations de sans-abrisme prolongé.

L’exposition à la précarité extrême constitue un traitement dégradant au sens de l’article 3 CEDH

Le rapport AIDA souligne que les carences structurelles du système d’accueil contraignent de nombreux demandeurs d’asile à vivre dans des conditions indignes, notamment :

- l’absence totale d’hébergement,
- le recours à des campements informels,
- des évacuations répétées sans solution durable,
- l’absence de ressources suffisantes pour subvenir aux besoins essentiels.

Ces constats rejoignent directement la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l’homme, qui a jugé que le fait de laisser un demandeur d’asile sans logement, sans ressources et sans accès effectif aux besoins fondamentaux constitue un traitement dégradant au sens de l’article 3 (CEDH, M.S.S. c. Belgique et Grèce, précité).

Le rapport AIDA décrit notamment la situation persistante à Calais et dans d’autres régions, où des milliers de personnes sont soumises à des conditions de vie indignes, malgré les obligations positives de l’État français en matière de protection de la dignité humaine.

L’acte attaqué se limite à considérer la France comme un État membre respectant les droits fondamentaux, sans procéder à une analyse concrète des conditions d’accueil effectives auxquelles le requérant serait exposé.

Or, au regard des constats objectifs et actualisés du rapport AIDA, une telle approche est insuffisante.

Lorsque des défaillances systémiques ou structurelles sont documentées, l’autorité de transfert est tenue soit :

- d’obtenir des garanties individuelles et concrètes quant à la prise en charge du requérant,
- soit de suspendre l’exécution du transfert.

La Cour européenne des droits de l’homme a rappelé, dans l’arrêt Tarakhel c. Suisse (GC, 4 novembre 2014), que l’absence de garanties individualisées suffit à rendre un transfert incompatible avec l’article 3 CEDH.

Au vu des défaillances structurelles graves et persistantes du système d'accueil des demandeurs d'asile en France, telles que documentées par le rapport AIDA – France, Update 2025, et en l'absence de toute garantie individuelle quant aux conditions concrètes de prise en charge du requérant, l'exécution de la décision querellée l'exposera à un risque réel de traitements inhumains ou dégradants.

Dès lors, en ordonnant le transfert du requérant vers la France sans procéder à un examen rigoureux, concret et individualisé du risque encouru, l'autorité administrative a violé l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme."

3.2.2.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen op dit middel.

3.2.2.3. Beoordeling

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "(n)iemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van deze verdragsbepaling te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, §§ 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, §§ 219-220).

Te dezen wordt in de bestreden beslissing verwezen naar de beoordeling van artikel 3 van het EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat die reeds werd gemaakt in de beslissing van 23 oktober 2025 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). In deze beslissing, die zich in het administratief dossier bevindt, wordt ruimschoots aandacht besteed aan artikel 3 van het EVRM. Meer bepaald blijkt uit de motieven van deze beslissing dat de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht van verzoeker naar Frankrijk werden onderzocht in het licht van deze bepaling. Daarbij wordt ingezoomd op diverse aspecten die de Franse asiel- en opvangprocedure kenmerken en wordt besloten dat niet wordt aangetoond dat verzoeker in Frankrijk op systematische en automatische wijze zal worden blootgesteld aan een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Hierbij werd rekening gehouden met de verklaringen die verzoeker aflegde tijdens zijn Dublin-interview van 3 oktober 2025 en met algemene landeninformatie, waaronder (in hoofdzaak) het "Country Report : France" van AIDA van 2024, met een laatste update in juni 2025 (hierna: het AIDA-rapport), waarvan in deze beslissing een hyperlink wordt verstrekt. In tegenstelling tot wat verzoeker tracht voor te houden, wordt dan ook allerminst enkel overwogen dat Frankrijk als Europese lidstaat de grondrechten respecteert, zonder dat een concrete analyse wordt uitgevoerd van de feitelijke opvangomstandigheden waaraan hij zou worden blootgesteld.

Verzoeker laat gelden dat uit het AIDA-rapport blijkt dat er sprake is van ernstige structurele tekortkomingen in het opvangbeleid van asielzoekers in Frankrijk. Hij wijst erop dat de cijfers in dit rapport aantonen dat toegang tot waardige opvang noch gegarandeerd, noch effectief is, maar grotendeels afhangt van willekeurige en territoriale omstandigheden, waardoor een aanzienlijk aantal asielzoekers wordt blootgesteld aan langdurige dakloosheid. Dit maakt volgens hem een vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM uit. Uit de motieven van de beslissing van 23 oktober 2025 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) en het AIDA-rapport blijkt evenwel een meer genuanceerd beeld. Hoewel hieruit blijkt dat het moeilijk kan zijn voor alleenstaande personen, zoals verzoeker, om toegang te krijgen tot Franse opvangstructuren, kan uit het rapport niet afgeleid worden dat Frankrijk systematisch alleenstaande asielzoekers aan hun lot overlaat. Het is niet omdat Frankrijk, net zoals een aantal andere landen in Europa (waaronder België), worstelt met de opvang van een grote instroom aan asielzoekers, hierdoor keuzes maakt en in eerste instantie voorrang verleent aan de opvang van gezinnen en koppels, waardoor sommige alleenstaande personen mogelijks soms in noodopvang moeten verblijven of soms geen toegang tot opvang hebben, dat besloten moet worden dat Frankrijk systematisch tekort schiet in haar verplichtingen neergelegd in Europese regelgeving die aangehaald wordt in de genoemde beslissing of dat er sprake is van tekortkomingen die de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid of een minimum niveau van hardheid bereiken. Door te wijzen op hetzelfde AIDA-rapport inzake tekortkomingen in de opvang en de overtuiging te zijn toegedaan dat het systematische tekortkomingen betreft, toont verzoeker niet aan dat hierover anders moet geoordeeld worden. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker een jonge man van 27 jaar is die, zoals in de beslissing van 23 oktober 2025 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) wordt gesteld, tijdens zijn Dublin-interview van 3 oktober 2025 verklaarde in goede gezondheid te zijn en die, zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, weliswaar verklaarde dat "hij last heeft van zijn testikels waar hij een operatie voor zou nodig hebben" en dat "hij tandpijn heeft", maar

geen aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet indiende en geen medische documenten neerlegde waaruit blijkt dat er gezondheidsproblemen zijn, dat er een noodzaak van een behandeling of opvolging is of dat hij niet in staat zou zijn om te reizen. Verzoeker is bovendien reeds in 2022 uit de Democratische Republiek Congo vertrokken en heeft op eigen initiatief verschillende landen doorkruist. Zo is hij binnen de Europese Unie onder meer door Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk gereisd. Hieruit blijkt een zekere zelfredzaamheid, zodat er niet automatisch kan worden aangenomen dat verzoeker niet zelf in een tijdelijk onderkomen en een adequate levensstandaard kan voorzien. Mocht dat niet lukken, dan wordt in de bestreden beslissing nog gesteld – en verzoeker betwist niet – dat verzoeker in Frankrijk altijd op moreel, financieel en materieel vlak kan worden geholpen door zijn partner vanuit België.

Gelet op dit alles – er blijken geen systeemfouten in de opvangvoorzieningen in Frankrijk en evenmin blijkt dat verzoeker, gelet op de individuele elementen die zijn zaak kenmerken, als verzoeker om internationale bescherming een bijzondere kwetsbaarheid heeft bij een overdracht aan Frankrijk – ziet de Raad niet in waarop de verwachting van verzoeker gebaseerd is dat de Belgische autoriteiten voor hem opvanggaranties dienden te vragen aan de Franse autoriteiten. De Raad besluit dan ook dat verzoeker op het eerste gezicht niet aantoont dat hij riskeert in een situatie terecht te komen die strijdig is met artikel 3 van het EVRM ingevolge de inadequate opvangmogelijkheden aldaar. Verzoeker toont niet aan dat deze conclusie, die ook gelezen kan worden in de beslissing van 23 oktober 2025 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen voor de beoordeling van artikel 3 van het EVRM, kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is.

De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is niet ernstig.

3.2.3. Het derde middel

3.2.3.1. In wat zich aandient als een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij maakt ook gewag van een manifeste appreciatiefout.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“De la violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, des principes généraux de bonne administration, ainsi que de l’erreur manifeste d’appréciation. Aux termes des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991, toute décision administrative individuelle doit être formellement motivée, la motivation devant être adéquate, pertinente et suffisante, de manière à permettre au destinataire de comprendre les raisons concrètes de la décision et au juge d’en exercer le contrôle.

Cette exigence implique que l’autorité administrative procède à un examen réel, complet et individualisé de la situation personnelle de l’intéressé.

En l’espèce, l’acte attaqué se limite à invoquer de manière générale le non-respect antérieur d’un délai de départ volontaire et la nécessité d’assurer l’exécution de la mesure, sans expliquer en quoi ces éléments, pour l’essentiel anciens, seraient pertinents et déterminants au regard de la situation actuelle du requérant.

La décision ne précise ni les raisons pour lesquelles ces faits traduiraient une intention présente de se soustraire aux autorités, ni les motifs pour lesquels les éléments favorables du dossier sont écartés.

Une telle motivation, reposant sur des considérations générales et stéréotypées, ne satisfait pas aux exigences des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991, dès lors qu’elle ne reflète pas le raisonnement effectif de l’autorité et ne permet pas de comprendre la mise en balance opérée entre les différents éléments de la cause.

En outre, l’administration méconnaît les principes généraux de bonne administration, et en particulier l’obligation de tenir compte de l’ensemble des éléments pertinents du dossier, tant favorables que défavorables.

Dès lors, en adoptant la décision du 09 décembre 2025 sans motivation adéquate et individualisée, sans examen complet et impartial de la situation personnelle du requérant, et sur la base d’une appréciation manifestement erronée des faits, l’autorité administrative a violé les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991, les principes généraux de bonne administration, et a entaché sa décision d’une erreur manifeste d’appréciation.

Il s’ensuit que la décision attaquée est illégale et doit être annulée.”

3.2.3.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen op dit middel.

3.2.3.3. Beoordeling

3.2.3.3.1. De motieven van de bestreden beslissing

Zoals hoger, onder punt 3.2.1.3.1., reeds werd gesteld, wordt *in casu* in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 51/5, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, en bevat de beslissing ook een motivering in feite, met name dat het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk is om verzoeker zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden en dat verzoeker geen termijn wordt gegeven voor vrijwillig vertrek nu hij de termijn van tien dagen van vrijwillig vertrek in de hem op 24 oktober 2025 betekende bijlage 26*quater* niet heeft nageleefd. Tevens blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat rekening wordt gehouden met de bepalingen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Hij voert aan dat de bestreden beslissing niet preciseert waarom het niet naleven van de termijn van vrijwillig vertrek en de noodzaak om de effectieve overdracht naar Frankrijk te waarborgen zouden wijzen op een intentie om zich aan de autoriteiten te onttrekken, noch waarom de gunstige elementen van de zaak worden verworpen, doch hij gaat eraan voorbij dat het voor de toepassing van artikel 51/5, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet niet vereist is dat een intentie om zich aan de autoriteiten te onttrekken wordt aangetoond en hij laat bovendien na *in concreto* uiteen te zetten welke gunstige elementen van de zaak zouden zijn verworpen. In zoverre verzoeker zich met zijn betoog richt tot de motieven van de beslissing tot vasthouding, kan worden herhaald dat de Raad dienaangaande onbevoegd is bij gebrek aan rechtsmacht.

De motieven van de bestreden beslissing hebben duidelijk betrekking op de persoonlijke situatie van verzoeker en verzoeker toont niet aan dat deze algemeenheden of stereotypes bevatten. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe motivering, *quod non in casu*, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat deze beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

3.2.3.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. In het derde middel voert verzoeker geen enkel element aan waaruit kan blijken dat de bestreden beslissing onzorgvuldig zou zijn voorbereid of dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding, zodat niet kan worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden. Evenmin wordt een manifeste appreciatiefout aangetoond.

3.2.3.3.3. Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet ernstig.

3.2.4. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. De vaststelling dat er *prima facie* geen ernstig middel wordt aangetoond, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op (datum in letters) tweeduizend vijftwintig door:

D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A. DECUYPER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DECUYPER

D. DE BRUYN